

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 10Sžrk/20/2018  
Identifikačné číslo spisu: 6017200560  
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6017200560.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): J. C., bytom Š. XX, Z., zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom so sídlom Farská 40, Nitra, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva, so sídlom Nám. Ľ. Štúra 1, Banská Bystrica, za účasti: 1./ Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a.s., so sídlom Mlynské nivy 59/A, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, 2./ Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, Odštepny závod Žarnovica, so sídlom Železničná 613/13, Žarnovica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2017/019239 z 28. júna 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/123/2017-132 z 21. júna 2018, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 24S/123/2017-132 z 21. júna 2018 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. OU-BB-OOP4-2017/019239 z 28. júna 2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Žiar nad Hronom, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZH-PLO-2017/003178 z 27. marca 2017, ktorým v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o lesoch“) dočasne vyňal na dobu od 01.07.2018 do 30.06.2020 lesné pozemky na časti parcely č. KN-C 707 a 530 v katastrálnom území X. a č. KN-C 390/1 v katastrálnom území V. X. z plnenia funkcií lesov pre účely líniovej stavby „Vedenie 2 x 400 kV Horná Ždaňa - lokalita Oslany“, a obmedzil využívanie predmetných pozemkov na dobu od 01.07.2020 do 30.06.2100 tak, že na pozemkoch sa obmedzuje drevoprodukčná funkcia lesa a budú slúžiť ako bezlesie - ochranné pásmo vzdušného elektrického vedenia uvedenej líniovej stavby. Uvedeným rozhodnutím správny orgán zároveň uložil žiadateľovi - Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústave, a. s. viaceré

povinnosti súvisiace s dočasným vyňatím pozemkov z plnenia funkcií lesov.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaný, ako aj prvostupňový správny orgán, sa dostatočne a zrozumiteľne vysporiadali s námietkami žalobcu, a to primerane tomu, ako boli jednotlivé námietky konkretizované. Uviedol, že rozhodnutie o vydaní súhlasu na poškodzovanie a ničenie biotopov v súvislosti s plánovanou stavbou ani rozhodnutie o povolení výrubu drevín netvorí zákonom požadované podklady ani predmet posudzovania pre vydanie rozhodnutia o dočasnom vyňatí pozemkov z funkcie lesov a obmedzení ich využívania. Žalovaný správne konštatoval, že územné rozhodnutie o umiestnení stavy elektrického vedenia bolo právoplatné, a preto podanie žaloby proti nemu nemá na toto konanie vplyv. Žalobca počas administratívneho konania ani v podanej správnej žalobe netvrdil, že správny súd vykonateľnosť územného rozhodnutia odložil.

3. Podľa krajského súdu konajúce orgány uviedli, na akom skutkovom a právnom základe založili svoje rozhodnutia, pričom sa zamerali najmä na splnenie zákonných podmienok podľa § 5 zákona o lesoch. Skúmali aj podmienku verejného záujmu, ktorú mali osvedčenú z Koncepcie územného rozvoja Slovenska, ako aj z územných plánov vyšších územných celkov Banskobystrického a Trenčianskeho samosprávneho kraja. Krajský súd poukázal na záväznú časť územného plánu veľkého územného celku Banskobystrického kraja vyhláseného Nariadením vlády SR č. 263/1998 Z. z. v znení VZN BBSK č. 4/2004, č. 6/2007, č. 14/2010 a č. 27/2014, ktorý v časti záväzných regulatív funkčného a priestorového usporiadania územia uvádza v bode 7.2. zásobovanie elektrickou energiou pod č. 7.2.6. pre zásobovanie elektrickou energiou „rezervovať koridor pre výstavbu vedenia ZVN 2 x 400 kV v trase Rz Horná Ždaňa - Rz Bystričany na území Banskobystrického kraja“. Zároveň koncepcia územného rozvoja Slovenska 2001- záväzná časť v znení KURS 2011 - zmeny a doplnky č. 1 KURS 2001 (podľa prílohy k Nariadeniu vlády SR č. 528/2002 Z. z. zo 14.08.2002 a Nariadenia vlády SR č. 461/2011 Z. z. zo 16.11.2011, ktorým sa vyhlasuje záväzná časť koncepcie územného rozvoja Slovenskej republiky 2001) v záväznej časti pod bodom 12 v oblasti rozvoja nadradeného technického vybavenia v časti v bode 12.2.2.8. uvádza, že pre rozvojové zámery zabezpečenia vnútroštátnych a medzinárodných elektrických sietí a zariadení rešpektovať existujúce koridory vedenia 220 kV a 400 kV a navrhované siete v existujúcich či novo navrhnutých koridoroch pre nové 2 x 400 kV vedenie ZVN v profile Bystričany - Horná Ždaňa.

4. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie vydané v inom správnom konaní, ako aj na niektoré nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa práva na spravodlivý proces, zásady právnej istoty a predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, krajský súd k tomu uviedol, že všeobecné konštatovanie nesúlady napadnutého rozhodnutia s iným rozhodnutím (navyše vecne odlišným ani inak nesúvisiacim) a s nálezmi ústavného súdu alebo s ústavou, bez individualizácie záverov ústavného súdu na prejednávajúcu právnu vec a bez konkrétneho tvrdenia porušenia zákona na základe vlastných úvah, nie je postačujúce pre relevantný prieskum napadnutého rozhodnutia správnym súdom. Správny súd v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy nemôže za žalobcu dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia vyhľadávať a ani ich špecifikovať. Krajský súd v súlade s názorom žalovaného konštatoval, že rozhodnutie Okresného úradu Trenčín ohľadne vydania súhlasu na poškodzovanie a ničenie biotopov v súvislosti s plánovanou stavbou elektrického vedenia, ani rozhodnutie o povolení výrubu drevín netvorí podklady podmieňujúce vydanie rozhodnutia o vyňatí lesných pozemkov a obmedzení ich využívania. V dôsledku toho nemal prvostupňový orgán ani žalovaný povinnosť skúmať správnosť týchto rozhodnutí.

5. K námietke žalobcu ohľadne arbitrárneho odôvodnenia použitia § 7 ods. 3 zákona o lesoch krajský súd poukázal na to, že žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že v zmysle § 7 ods. 3 zákona o lesoch v nadväznosti na § 139 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) žiadosť Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústavy, a. s., ako osoby s iným právom k pozemku, nemusela obsahovať súhlas vlastníka dotknutého lesného pozemku ani dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv. Skutočnosť, že žalovaný v odôvodnení podporne poukázal na vyjadrenie Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR č. 2724/2015-720 zo dňa 28.07.2015 nie je možné považovať za chybu.

6. Krajský súd tiež poukázal na to, že Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a. s. je držiteľom povolenia podľa § 6 zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o energetike“) a bola oprávnená v súlade s § 11 ods. 1 písm. f) zákona o energetike zriaďovať vo verejnom záujme na cudzom pozemku elektrické vedenie a elektroenergetické zariadenie prenosovej sústavy a distribučnej sústavy, a preto vzhľadom na § 139 ods. 1 písm. c) stavebného zákona a § 7 ods. 3 zákona o lesoch nebola povinná so žiadosťou o vyňatie lesných pozemkov a obmedzenie ich využívania predkladať súhlas vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku so zámerom a dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv. Na účely vydania územného rozhodnutia o umiestnení stavby elektrického vedenia na lesnom pozemku podľa § 6 ods. 3 zákona o lesoch postačovalo záväzné stanovisko (súhlas) príslušného orgánu štátnej správy lesného hospodárstva. Podľa § 126 ods. 1 stavebného zákona ak sa konanie podľa stavebného zákona týka záujmov chránených predpismi o lesoch a lesnom hospodárstve, rozhodne stavebný úrad na základe záväzného stanoviska dotknutého orgánu podľa § 140a, ktorý uplatňuje požiadavky podľa osobitných predpisov. Podľa § 126 ods. 2 stavebného zákona ak tento zákon ustanovuje postup pri preskúmaní záujmov chránených osobitnými predpismi a pri uplatňovaní stanovísk alebo obdobných opatrení dotknutých orgánov, postupujú podľa neho dotknuté orgány uvedené v odseku 1. Právo týchto správnych orgánov vydať samostatné rozhodnutie zostáva nedotknuté, ak to predpisy na ochranu nimi sledovaných záujmov ustanovujú. V stavebnom konaní stavebný úrad preskúma či dokumentácia spĺňa požiadavky týkajúce sa verejných záujmov a v stavebnom povolení určí záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby so zreteľom na ochranu verejných záujmov (§ 62 ods. 1 písm. b/, § 66 ods. 1, ods. 3 písm. b/, § 126 ods. 1, 2, stavebného zákona). V rozpore s elementárnymi zásadami logického myslenia by bola taká interpretácia zákona, ktorá by na účely dosiahnutia tzv. iného práva (§ 11 ods. 1 písm. f) zákona o energetike) vyžadovala stavebné povolenie stavby elektrického vedenia, ak práve jedným z podkladov rozhodnutia o vydaní stavebného povolenia má byť rozhodnutie dotknutého orgánu (prvostupňový orgán - § 140a stavebného zákona) o vyňatí lesných pozemkov a obmedzení ich využívania, ktorým sa zabezpečuje ochrana verejného záujmu na ochrane lesov.

7. Pokiaľ žalobca na nariadenom pojednávaní namietal obmedzenie užívania lesných pozemkov, ktoré považoval v podstate za vyvlastnenie, pretože obmedzenie na 80 rokov je trvalým zásahom do vlastníckeho práva, a žalovaný preto nebol s poukazaním na zákon č. 282/2015 Z. z. o vyvlastňovaní pozemkov a stavieb a o nútenom obmedzení vlastníckeho práva k nim a o zmene a doplnení niektorých zákonov oprávnený o takomto zásahu rozhodovať, krajský súd k tejto námietke uviedol, že prvostupňové a napadnuté rozhodnutie vydali príslušné orgány, ktoré boli podľa zákona o lesoch miestne a vecne príslušným orgánom verejnej správy na rozhodnutie o vyňatí lesných pozemkov z plnenia funkcie lesov a obmedzenia ich využívania (§ 60 ods. 1 písm. b/ zákona o lesoch). Presadzovanie výkladu, že v podstate išlo o vyvlastnenie, o ktorom sa malo rozhodnúť podľa iného zákona (č. 282/2015 Z. z.), neobstojí, pretože predmetom právnej úpravy zákona o lesoch je osobitná právna úprava obmedzenia vlastníckeho práva k lesným pozemkom (lex specialis), uplatnenie ktorej má prednosť pred uplatnením zákona týkajúceho sa odňatia alebo obmedzenia vlastníckeho práva k akémukoľvek pozemku alebo stavbe. Obmedzením vlastníckeho práva spôsobom uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí sa trvale nemení charakter pozemku, ktorý svojou povahou stále zostáva lesným pozemkom. Aj evidenčne sa v súlade s § 8 ods. 8 zákona o lesoch dočasné vyňatie a obmedzenie hospodárenia v katastri nehnuteľností zapíše formou poznámky, ktorá vyjadruje len skutočnosť, ktoré obmedzujú oprávnenie vlastníka nakladať s nehnuteľnosťou, alebo informuje o nehnuteľnosti alebo o práve k nehnuteľnosti (§ 38 zákona č. 162/1995 Z. z.). Lesnými pozemkami nie sú nevyhnutne len pozemky, resp. ich časti trvale plniace drevoprodukčnú funkciu lesa, ale aj tie, ktoré sú dočasne alebo aj dlhodobo bez lesných porastov (napr. čistiny a podobné úseky lesa, ktoré sú samovoľne alebo regulovane nezalesnené).

8. Krajský súd sa vyjadril aj k finančnej strate žalobcu na drevoprodukčnej funkcii lesa na vymedzených častiach pozemkov v jeho vlastníctve, pričom uviedol, že táto bude predmetom dohody o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv podľa § 35 zákona o lesoch. Rozsah a následky obmedzenia vlastníckych práv žalobcu by mali byť súčasťou jej obsahu, a to bez ingerencie

orgánov štátnej správy lesného hospodárstva. V prípade, ak sa dohoda o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv podľa § 35 ods. 3 zákona o lesoch nedosiahne, rozhodne o primeranej náhrade súd. Prvostupňový orgán tak v podstate zachoval práva priznané na ochranu práv vlastníkov pozemkov a stavieb podľa § 2 ods. 1 zákona č. 282/2015 Z. z., ako aj ústavné garancie vyvlastnenia podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, pretože obmedzil využívanie lesných pozemkov len v nevyhnutnej miere (1), vo verejnom záujme na účel stanovený zákonom (2), za primeranú náhradu, čo je zabezpečené dohodou žiadateľa so žalobcom o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv, resp. rozhodnutím súdu (3), a za splnenia podmienky, že cieľ nebolo možné dosiahnuť iným spôsobom (4).

9. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f) a g) Správneho súdneho poriadku).

10. Sťažovateľ namietal, že správny súd sa nevysporiadal s jeho relevantnými námietkami uvádzanými v správnej žalobe, resp. sa s nimi vysporiadal len vo formálnej rovine. V procese týkajúcom sa životného prostredia musí byť reálne zabezpečená náprava v prípade dôvodne napadnutých nezákonných rozhodnutí orgánov verejnej moci. Poukázal pritom na čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, podľa ktorého „Navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá Strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.“

11. Ďalej v kasačnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že v rozhodnutí žalovaného je arbitrárne posúdená a nedostatočne objasnená problematika ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch, keďže argumenty sú stavané na vyjadrení Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, pričom žalovaný nešpecifikuje, na základe čoho dospel k vedomosti o existencii „iného práva k pozemku“ a následne k negovaniu povinnosti predložiť súhlas vlastníka pozemku so zámerom. Postup v rámci zohľadnenia iného práva k pozemku na účely vylúčenia aplikácie § 7 ods. 3 zákona o lesoch by mohol správny orgán zvoliť len v prípade, ak by takéto iné právo žiadateľ mal, teda ak by disponoval stavebným povolením na realizáciu jeho stavby. Takéto predpoklady pritom splnené neboli.

12. Rovnako ako na pojednávaní pred krajským súdom sťažovateľ poukázal na ďalšie okolnosti, s ktorými sa podľa jeho názoru krajský súd nedostatočne vysporiadal:

- Slovenská električná prenosová sústava, a. s. na vykonávanie svojej činnosti potrebuje osvedčenie udelené ministerstvom hospodárstva, pričom k žiadosti o osvedčenie sa prikladá stanovisko obce o súlade s územným plánom, čo nebolo splnené, teda rozhodnutie žalovaného nemôže byť v súlade s územným plánom,
- v správnom konaní nebol preukázaný verejný záujem a nebolo rozhodnuté o náhrade za obmedzenie vlastníckych práv, pričom nie je podstatné, že sťažovateľ má možnosť požiadať o náhradu postupom podľa § 35 zákona o lesoch
- nútené obmedzenie vlastníckeho práva na dobu 80 rokov je de facto vyvlastnením, a teda správny orgán obišiel predpisy o vyvlastnení
- Slovenská električná prenosová sústava, a. s. nemôže stavať iba na základe územného rozhodnutia, pričom stavebné povolenie nebolo vydané
- odlesnenie pozemkov nie je vo verejnom záujme, pretože to nie je v súlade so zákonom o ochrane lesa a predmetná stavba ani nie je v územnom pláne obce
- prvostupňový správny orgán nebol oprávnený rozhodnúť o obmedzení vlastníckeho práva sťažovateľa
- prvostupňové ako aj druhostupňové rozhodnutie vydali nepríslušné orgány, keďže v zmysle zákona o lesoch nebol prvostupňový orgán miestne a vecne príslušným orgánom verejnej správy na rozhodnutie o vyňatí lesných pozemkov z plnenia funkcie lesov a obmedzenia ich využívania.

13. Sťažovateľ tiež namietal, že obsah zápisnice v mnohých prípadoch nezodpovedá podstate ním prednesenej argumentácie na pojednávaní pred krajským súdom.

14. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s rozsudkom krajského súdu a navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že správne orgány nevychádzali pri rozhodovaní len zo stanoviska Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, ale iné právo k pozemku a stavbe vyplýva Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústave, a. s. zo zákona o energetike. Vzhľadom na to nebolo v zmysle zákona o lesoch potrebné požadovať predloženie súhlasu vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku. Žalovaný zdôraznil, že námietky sťažovateľa ohľadne obmedzenia jeho vlastníckych práv sú neopodstatnené, pričom poukázal na ustanovenie § 35 ods. 3 zákona o lesoch, podľa ktorého „náhrada za obmedzenie vlastníckych práv podľa odseku 1 sa poskytuje na základe dohody o určení výšky a spôsobe jej poskytnutia, ktorej návrh predkladá vlastníkovi alebo správcovi ten, na koho žiadosť alebo návrh dochádza k obmedzeniu vlastníckych práv. Ak sa nedosiahne dohoda, o výške alebo spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv rozhoduje súd; nárok na náhradu škody nie je tým dotknutý.“

15. Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a. s., ako ďalší účastník konania, vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sa stotožnila s rozsudkom krajského súdu a navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť. S poukázaním na § 7 ods. 3 zákona o lesoch, § 139 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona a § 11 ods. 1 písm. f/ zákona o energetike uviedla, že je osobou s iným právom k pozemku a na základe toho nebola povinná predkladať prvostupňovému orgánu súhlas vlastníka a dohodu o určení výšky náhrady. Je držiteľom rozhodnutia Ministerstva hospodárstva SR č. 24928/2015-4110-52303 z 9. novembra 2015 o vydaní osvedčenia na výstavbu energetického zariadenia „Súbor stavieb - Transformácia 400/11 0 kV Bystričany“ (2. stavba: Vedenie 2 x 400 kV Horná Ždaňa - lokalita Oslany, 3. stavba: Rozvodňa 400 kV Horná Ždaňa - rozšírenie, 8. stavba: Rozvodňa 400 kV Križovany - rozšírenie 2. etapa), za obmedzenie vlastníckeho práva uzavretú s vlastníkom dotknutých pozemkov. Skutočnosti týkajúce sa iných práv k pozemku spoločnosť preukázala už v územnom konaní o predmetnej líniovej stavbe.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

17. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Žiar nad Hronom, pozemkového a lesného odboru, ktorým boli podľa § 5 ods. 1 zákona o lesoch dočasne vyňaté na dobu od 01.07.2018 do 30.06.2020 lesné pozemky na časti parcely č. KN-C 707 a 530 v katastrálnom území X. a č. KN-C 390/1 v katastrálnom území V. X. z plnenia funkcií lesov pre účely líniovej stavby „Vedenie 2 x 400 kV Horná Ždaňa - lokalita Oslany“, a využívanie predmetných pozemkov bolo obmedzené na dobu od 01.07.2020 do 30.06.2100 tak, že na pozemkoch sa obmedzuje drevoprodukčná funkcia lesa a budú slúžiť ako bezlesie - ochranné pásmo vzdušného elektrického vedenia líniovej stavby.

18. Podľa § 5 ods. 1 zákona o lesoch lesné pozemky možno využívať na iné účely ako na plnenie funkcií lesov, ak príslušný orgán štátnej správy lesného hospodárstva, po predchádzajúcom stanovisku dotknutých orgánov štátnej správy, rozhodne o ich dočasnom vyňatí alebo trvalom vyňatí z plnenia funkcií lesov (ďalej len „vyňatie“), alebo o obmedzení využívania funkcií lesov na nich (ďalej len „obmedzenie využívania“), ak tento zákon neustanovuje inak. K vyňatiu alebo obmedzeniu využívania môže dôjsť len v nevyhnutných a odôvodnených prípadoch, najmä ak úlohy spoločenského a ekonomického rozvoja nemožno zabezpečiť inak.

19. Podľa § 7 ods. 1 zákona o lesoch orgán štátnej správy lesného hospodárstva rozhoduje podľa § 5

ods. 1 o

a/ trvalom vyňatí, ktorým sa rozumie trvalá zmena využitia lesného pozemku alebo trvalá zmena druhu pozemku,

b/ dočasnóm vyňatí, ktorým sa rozumie dočasná zmena využívania lesného pozemku na dobu najviac 20 rokov,

c/ obmedzení využívania.

20. Podľa § 7 ods. 2 zákona o lesoch právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá žiada o vydanie rozhodnutia podľa odseku, je povinná predložiť orgánu štátnej správy lesného hospodárstva zámer, ktorý obsahuje najmä

a/ návrh využitia lesného pozemku a návrh opatrení zabezpečujúcich ochranu lesa pred ohrozením a poškodením,

b/ projekt technickej a biologickej rekultivácie s časovým harmonogramom jeho zalesnenia, ak ide o dočasné vyňatie lesného pozemku,

c/ harmonogram prác na lesnom pozemku tak, aby tie boli vykonané mimo obdobia intenzívnych prác v lese a mimo obdobia osobitne významného z hľadiska funkcií lesa, najmä jarného zalesňovania, rozmnožovania živočíchov a zvýšeného nebezpečenstva vzniku požiaru.

21. Podľa § 7 ods. 3 zákona o lesoch ak o vydanie rozhodnutia podľa odseku 1 žiada iná osoba ako vlastník, správca, alebo osoba s iným právom k pozemku a stavbe, žiadosť musí obsahovať súhlas vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku so zámerom podľa odseku 2 a dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv (§ 35 ods. 3).

22. Podľa § 35 ods. 1 zákona o lesoch náhrada za obmedzenie vlastníckych práv patrí vlastníkovi alebo správcovi, ak vyňatím [§ 7 ods. 1 písm. a/ a b/], obmedzením využívania [§ 7 ods. 1 písm. c/] alebo osobitným režimom hospodárenia (§ 14 ods. 1) dôjde k obmedzeniu vlastníckych práv. Náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva sa poskytne podľa tohto zákona, ak osobitné predpisy neustanovujú inak.

23. Podľa § 35 ods. 3 zákona o lesoch náhrada za obmedzenie vlastníckych práv podľa odseku 1 sa poskytuje na základe dohody o určení výšky a spôsobe jej poskytnutia, ktorej návrh predkladá vlastníkovi alebo správcovi ten, na koho žiadosť alebo návrh dochádza k obmedzeniu vlastníckych práv. Ak sa nedosiahne dohoda, o výške alebo spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv rozhoduje súd; nárok na náhradu škody nie je tým dotknutý.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. f/ zákona o energetike držiteľ povolenia alebo ním poverená osoba môže v nevyhnutnom rozsahu a vo verejnom záujme zriaďovať na cudzích pozemkoch mimo zastavaného územia obce elektrické vedenie a elektroenergetické zariadenie prenosovej sústavy a distribučnej sústavy, plynovody a plynárenské zariadenia prepravnej siete, distribučnej siete, zásobníka a zariadení určených na ich ochranu, zabránenie ich porúch alebo havárií, alebo na zmiernenie dôsledkov porúch alebo havárií na ochranu života, zdravia a majetku osôb; pri povoľovaní takej stavby stavebný úrad rozhodne o podmienkach, za akých možno stavbu uskutočniť a prevádzkovať na cudzom pozemku; oprávnenia stavebníka na uskutočnenie stavby vznikajú nadobudnutím právoplatnosti takeého rozhodnutia.

25. Podľa § 11 ods. 8 zákona o energetike povinnosti zodpovedajúce oprávneniam podľa odseku 1 sú vecnými bremenami spojenými s vlastníctvom nehnuteľnosti. Návrh na vykonanie záznamu do katastra nehnuteľností je oprávnený podať držiteľ povolenia.

26. Podľa § 11 ods. 9 zákona o energetike vlastník nehnuteľnosti má za zriadenie vecného bremena nárok na primeranú jednorazovú náhradu; náhrada sa poskytne za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, okrem výmery, za ktorú vlastníkovi patrí primeraná jednorazová náhrada podľa odseku 12.

27. Podľa § 11 ods. 12 zákona o energetike za nútené obmedzenie vlastníka pozemku v užívaní pozemku v ochrannom pásme podľa § 43, § 79, § 87 a v bezpečnostnom pásme podľa § 80 zriadených po 1. septembri 2012 je držiteľ povolenia povinný vyplatiť vlastníkovi pozemku primeranú jednorazovú náhradu zodpovedajúcu miere obmedzenia obvyklého užívania pozemku. Nárok na primeranú jednorazovú náhradu si musí vlastník pozemku uplatniť u držiteľa povolenia do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o nútenom obmedzení užívania pozemku dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa núteného obmedzenia užívania pozemku, inak právo na primeranú jednorazovú náhradu zanikne. Držiteľ povolenia je povinný písomne oznámiť vlastníkovi pozemku vykonanie zápisu vecného bremena do katastra nehnuteľností. Ak sa držiteľ povolenia a vlastník pozemku na výške primeranej jednorazovej náhrady nedohodnú, každý z nich môže podať súdu návrh na rozhodnutie o výške primeranej jednorazovej náhrady do šiestich mesiacov odo dňa uplatnenia si nároku u držiteľa povolenia.

28. Podľa § 139 ods. 1 písm. c) stavebného zákona pod pojmom „iné práva k pozemkom a stavbám“ použitým v spojení „vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich“ sa podľa povahy prípadu rozumie právo vyplývajúce z iných právnych predpisov.

29. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného bolo posúdiť správnosť právnych záverov krajského súdu, ktorý po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného dospel k záveru, že žalovaný postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a jeho rozhodnutie je zákonné.

30. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že správny súd sa nedostatočne vysporiadal s jeho relevantnými námietkami uvádzanými v žalobe, najvyšší súd nemôže považovať túto jeho námietku za dôvodnú. Sťažovateľ v žalobe poukazoval na rozhodnutie Okresného úradu Trenčín (v spojení s rozhodnutím Okresného úradu Prievidza, odboru starostlivosti o životné prostredie) ohľadne vydania súhlasu Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústavy, a. s. na poškodzovanie a ničenie biotopov v súvislosti s plánovanou výstavbou, namietal aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch, a zároveň tvrdil, že argumenty v napadnutom rozhodnutí sú stavané len na vyjadrení Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR. Iné námietky žaloba sťažovateľa neobsahovala. Až na pojednávaní pred krajským súdom sťažovateľ rozšíril svoju argumentáciu a uvádzal ďalšie dôvody, ktoré podľa neho spôsobili nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

31. Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd sa podrobne zaoberal žalobnými námietkami sťažovateľa a relevantne ich vyhodnotil vo vzťahu k skutkovému a právnemu stavu. Ako vyplýva z § 134 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. Krajský súd v napadnutom rozsudku síce sám na toto zákonné pravidlo poukázal, následne sa však zaoberal aj argumentáciou sťažovateľa nad rámec žalobných dôvodov a v tomto smere tiež posudzoval zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Vo svetle uvedeného preto nemožno prijať iný záver, ako ten, že právo účastníka na spravodlivý proces a na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia bolo naplnené viac ako v plnej miere. Krajský súd sa s poukazom na § 134 ods. 2 písm. b) Správneho súdneho poriadku zaoberal aj námietkou, že žalovaný nebol oprávnený rozhodovať o zásahu do vlastníckeho práva v miere uvedenej v rozhodnutí, pričom túto krajský súd po náležitom odôvodnení (bod 45. rozsudku krajského súdu) vyhodnotil ako neopodstatnenú.

32. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ sám konštatuje, že uvádza okolnosti nad rámec žalobných dôvodov, rovnako ako ich uvádzal aj na pojednávaní pred krajským súdom (bod 12. tohto rozsudku). V tejto súvislosti najvyšší súd, ako súd kasačný, poukazuje na ustanovenie § 439 ods. 3 písm. b) Správneho súdneho poriadku, z ktorého vyplýva, že kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred krajským súdom, hoci tak urobiť mohol.

33. Sťažovateľ namietal arbitrárne posúdenie aplikácie ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch a s tým súvisiace preukázanie iného práva k pozemku, od čoho závisí splnenie zákonnej povinnosti preukázania súhlasu vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku so zámerom a dohody o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv (§ 35 ods. 3). Sťažovateľ pritom zastával

názor, že iné právo k pozemku sa odvíja od dispozície žiadateľa stavebným povolením na realizáciu stavby.

34. Ako vyplýva z § 7 ods. 3 zákona o lesoch, žiadosť o vyňatie lesného pozemku a o obmedzenie jeho využívania musí obsahovať súhlas vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku so zámerom žiadateľa a dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv podľa § 35 ods. 3 zákona o lesoch. Z ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch zároveň vyplýva, že žiadosť tieto náležitosti (súhlas vlastníka alebo správcu a dohodu o náhrade) neobsahuje, ak žiadateľom je osoba s iným právom k pozemku a stavbe. V poznámke pod čiarou odkazuje uvedené ustanovenie na § 139 ods. 1 stavebného zákona. Ako vyplýva z § 139 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, pod pojmom „iné práva k pozemkom a stavbám“ použitým v spojení „vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich“ sa podľa povahy prípadu rozumie právo vyplývajúce z iných právnych predpisov, pričom v poznámke pod čiarou zákon odkazuje okrem iných právnych predpisov aj na zákon č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý bol s účinnosťou od 1. septembra 2012 nahradený v súčasnosti platným zákonom č. 251/2012 Z. z. o energetike.

35. Ako vyplýva z § 11 ods. 1 písm. f) zákona o energetike, držiteľ povolenia alebo ním poverená osoba môže v nevyhnutnom rozsahu a vo verejnom záujme zriaďovať na cudzích pozemkoch mimo zastavaného územia obce elektrické vedenie a elektroenergetické zariadenie prenosovej sústavy a distribučnej sústavy; pri povoľovaní takej stavby stavebný úrad rozhodne o podmienkach, za akých možno stavbu uskutočniť a prevádzkovať na cudzom pozemku; oprávnenia stavebníka na uskutočnenie stavby vznikajú nadobudnutím právoplatnosti takeého rozhodnutia. Podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia žalovaného bolo okrem iného aj rozhodnutie Ministerstva hospodárstva SR, sekcie energetiky, č.24928/2015-4110-52303 z 9. novembra 2015 (právoplatného 30. novembra 2015), ktorým bolo Slovenskej elektrizačnej prenosovej sústave, a. s. vydané osvedčenie na výstavbu energetického zariadenia „Súbor stavieb - Transformácia 400/11 0 kV Bystričany“ (2. stavba: Vedenie 2 x 400 kV Horná Ždaňa - lokalita Oslany, 3. stavba: Rozvodňa 400 kV Horná Ždaňa - rozšírenie, 8. stavba: Rozvodňa 400 kV Križovany - rozšírenie 2. etapa).

36. Podľa názoru najvyššieho súdu z uvedeného vyplýva, že žiadateľ o vyňatie lesných pozemkov bol osobou s iným právom k pozemku a stavbe v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, a preto nebol povinný v zmysle § 7 ods. 3 zákona o lesoch k žiadosti priložiť súhlas vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku a dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv. Uvedenú otázku správne právne posúdili konajúce správne orgány ako aj krajský súd, ktorý ich rozhodnutia preskúmal.

37. Názor sťažovateľa, že iné právo k pozemku je dané až stavebným povolením vydaným v prospech žiadateľa, nemá oporu v zákone. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 7 ods. 3 zákona o lesoch, ktoré odkazuje na ustanovenie § 139 ods. 1 stavebného zákona, ktoré následne okrem iného odkazuje na zákon o energetike, preukázanie iného práva k pozemku sa v tejto veci podľa najvyššieho súdu odvíja práve od ustanovení zákona o energetike, pričom v konaní žiadateľ svoje právo preukázal osvedčením ministerstva hospodárstva na výstavbu energetického zariadenia.

38. Najvyšší súd na základe uvedeného konštatuje, že nakoľko žiadateľ (Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a. s.) o vyňatie lesného pozemku a o obmedzenie jeho využívania preukázal, že je osobou s iným právom k pozemku a stavbe, jeho žiadosť nemusela obsahovať súhlas vlastníka alebo správcu dotknutého lesného pozemku so zámerom žiadateľa ani dohodu o určení výšky a spôsobe poskytnutia náhrady za obmedzenie vlastníckych práv. Tento záver sťažovateľ žiadnym spôsobom nevyvrátil, a to ani poukázaním na skutkové okolnosti, ani odkazom na relevantnú právnu úpravu.

39. Najvyšší súd sa stotožňuje aj so závermi krajského súdu ohľadne preukázania verejného záujmu, resp. verejnoprospešnej stavby, čo bolo osvedčené z koncepcie územného rozvoja Slovenska 2011, ako aj z územných plánov vyšších územných celkov ktoré s ňou musia byť v súlade. Koncepcia územného

rozvoja Slovenska sa spracúva pre celé územie Slovenskej republiky. Rieši priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia Slovenskej republiky a ustanovuje rámec sociálnych, ekonomických, environmentálnych a kultúrnych požiadaviek štátu na územný rozvoj, starostlivosť o životné prostredie a tvorbu krajiny Slovenskej republiky a jej regiónov (§ 9 ods. 1 stavebného zákona). V koncepcii územného rozvoja Slovenska sa ako záväzné vymedzujú zásady a regulatívy, ktoré usmerňujú požiadavky najmä odvetvových koncepcií na priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia Slovenskej republiky a jej regiónov v súlade s princípmi trvalo udržateľného rozvoja, ochrany životného prostredia, prírodného a kultúrneho dedičstva. Ako vyplýva z § 13 ods. 2 stavebného zákona, schvaľujúci orgán určí záväznú časť a smernú časť územnoplánovacej dokumentácie, pričom v záväznej časti vždy určí verejnoprospešné stavby a chránené časti krajiny. Tak ako už uviedol krajský súd, líniová stavba elektrického vedenia je v súlade s bodom 12.2.2.8. záväznej časti koncepcie územného rozvoja Slovenska.

40. Najvyšší súd zastáva názor, že krajský súd správne posúdil aj otázku príslušnosti žalovaného (ako aj prvostupňového správneho orgánu) na vydanie rozhodnutia, keď poukázal na ustanovenie § 60 ods. 1 písm. b/ zákona o lesoch, podľa ktorého okresný úrad je prvostupňovým orgánom v konaniach o vyňatí lesných pozemkov z plnenia funkcií lesov a obmedzení ich využívania (§ 5), pričom správne orgány v tomto konaní rozhodli práve podľa § 5 ods. 1 zákona o lesoch a dočasne vyňali lesné pozemky z plnenia funkcií lesov a obmedzili ich využívanie na dobu určitú.

41. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že obsah zápisnice nezodpovedá podstate ním prednesenej argumentácie na pojednávaní pred krajským súdom, najvyšší súd k tomu uvádza, že vzhľadom na to, že sťažovateľ túto námietku žiadnym spôsobom nekonkretizoval, najvyšší súd na ňu nemôže relevantne reagovať.

42. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, v zmysle námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol. Kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú preto kasačný súd podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol.

43. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 v spojení s ustanoveniami § 167 ods. 1, § 168 a § 169 Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva. Ďalší účastník má právo na náhradu iba tých trov, ktoré mu vznikli v súvislosti s plnením súdom uloženej povinnosti, za ktorú však nemožno považovať výzvu súdu na vyjadrenie sa ku kasačnej sťažnosti.

44. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.